

XII

117568

Religion og opium

I et konversasjonsleksikon vil man finne følgende beskrivelse av opium:

"Opium inneholder en rekke alkaloider, plantegifter som har betydelig anvendelse. Den anvendes som et smertestillende og beroligende middel og som sovemiddel. I Orienten brukes den i betydelig utstrekning som rusmiddel. Ved stadig anvendelse opptrer tilvending fra organismens side slik at stadig større doser må anvendes."

Jeg har inntrykk av at det er stoff med opiumets virkning som har vært sprøytet i en rekke mennesker i våre dager. Iallfall later det til at kommunistene har funnet fram til en taktikk som har skapt og skaper forvirring og sløvhets hos folk.

skillet med
inaktivitet
Deres mål har fra Marx' og Lenins dager vært verdensrevolusjonen og proletariatets verdensdiktatur. For å forberede dette har kommunismens ledere i Moskva skapt organisasjoner og lansert paroler som i det ytre intet har hatt med kommunismen selv å gjøre, men som tvertimot har hatt en ganske annen hensikt enn verdensrevolusjonens, men som bare har hatt det formål å samle menneskene i organisasjoner og forbund som uten menneskenes egen viten tjente kommunistenes mål. Således har vi hatt en rekke organisasjoner som sa seg kun å tjene fredens formål og som var åpne for folk av alle politiske avskygninger og fra alle klasser. Det var tilsynelatende nøytrale, harmløse organisasjoner som arbeidet på et "humanistisk" grunnlag og som bare hadde tilformål å skape en bred front mot alle tendenser i retning av krig og fiendskap mellom menneskene. Men bak disse organisasjoner sto verdensrevolusjonens ledere hvis oppgave det, siden Lenins tid, og ifølge hans rettledning for kommunismens strategi og taktikk, har vært å forvirre begrepene mellom folkene og skape en full-

Hele artikkelen

stendig oppløsningstilstand på det åndelige og moralske område som gjorde folkene ute av stand til å fatte hva som virkelig foregikk i verden som satte de enkelte klasser og lag av folkene opp mot hverandre, splittet kommunismens motstandere i uforsonlig motsetningsforhold og dermed svekket deres motstandskraft overfor den kommende bolsjevisering og verdensrevolusjon. Felles for alle disse organisasjoner var at de stillet seg en bestemt motstander for all sin virksomhet og forsøkte å tegne for menneskene et bilde av den ideologi og de politiske bevegelser som med ett ord kunde kalles verdensfredens fiende. Enten disse organisasjoner var skapt på et akademisk grunnlag, satte seg som formål å samle ungdom eller skulde omfatte verdens kvinner, arbeidet på et sosialistisk grunnlag, et sproglig eller rent kunstbetonet grunnlag og framfor alt på et religiøst grunnlag, var det typisk at de fant sin felles fiende i de mennesker og de politiske retninger som var anti-kommunistiske. Derfor ble alle disse organisasjoner tatt i det røde Spanias tjeneste under borgerkrigen der nede, og derfor er Tyskland og Italia den hele tid stillet opp som organisasjonenes felles fiende og dermed som humanismens, demokratiets, fredens og religionens fiende nr. 1 som disse organisasjoner hadde til oppgave å bekjempe.

En av disse organisasjoner var den Internasjonale Verdenssamling for Fred som ble organisert i 1937. Den skulde være en samling av alle fredsorganisasjoner i verden som hadde det begrep å samle alle mennesker uansett livsanskuelse og politisk oppfatning forøvrig i en enhetlig front for freden. Fredsforbundets parole ble senere gitt fra Moskva og lød: "Mot krig og fascisme". Da forbundet ble konstituert fikk det, betegnende nok, et hilsningstelegram fra jøden Dimitroff som den gang var propagandasjef og generalsekretær i den kommunistiske internasjonale. Umiddelbart etter ble den norske avdeling av Verdenssamlingen for fred stiftet i Oslo med en rekke av våre mest kjente pasifister og heimlige kommunister som ledere. Betegnende nok var Carl Joachim Hambro også interessert i foretagendet. Samme høst kom det en fredsappell fra den norske avdeling av verdenssamlingen for fred undertegnet bl.a. av lederen av Norges kommunistiske parti, Egede Nissen og redaktøren av det herværende Moskvaorgan, Henry W. Kristiansen, samt biskop Eyvind Berggrav. Dermed var det lyktes Moskva å sikre seg den norske kirkes fremste mann for en organisasjon som i ett og alt skulde tjene verdensrevolusjonen.

Og når herr Berggrav kunde stille sitt navn til disposisjon ved siden av 2 av vårt lands mest berømte Moskvaagenter, så var han vel blindet og bedøvet av tanken på det formål som verdenssamlingen for fred hadde stillet seg for sin virksomhet slik at kommunismens stilling til religionen og særlig til kristendommen, var gått ham av minne for en stund, for ellers kunde vel ikke en kirkens mann som Berggrav arbeide sammen med folk som fornekte enhver religion og som utover det har som sitt program å bekjempe kirke og religion med alle midler. "Religion er den fortrykte skapnings sukk", sa Karl Marx, "en hjerteløs verdens hjertelag, ganske som den er de åndeløse tilstanders ånd. Den er folkets opium." Og videre sa han om de marxistiske partier som skal oppstå i alle land at "de arbeider for å befri samvittighetene fra de religiøse spøkelser". Og Lenin sa at "kommunistene aldri vilde undlate å påvise religionens fornuftsstridige lære", og han reiste kampen mot kirken i sin fulle konsekvens i følgende setning i sitt skrift "Sosialismen og religionen": "Vi forlanger adskillelse mellom krike og stat for å kunne føre kampen mot religionens mørke med rent åndelige våpen i tale og skrift."

Men tilfellet Berggrav og kirkens stilling til denne og andre kommunistiske dekkorganisasjoner var ikke enestående. Moskva ga sine paroler, godt tilpasset kirkefolkets mentalitet. En rekke organisasjoner oppsto omkring disse paroler hvor kirkefolkets ledere tok del og fra hvis talerstol de appellerte til sine menigheter, og Moskvas opium virket videre utover. Kirkens folk fulgte sine profeter og sang sitt amen til deres ord, og tro ikke at dette var tilfelle bare i vårt land. Nei, i de fleste land i Europa, ja, også utover Europas grenser, arbeidet Moskva og jødene på samme måte med de samme paroler og de samme midler, og Moskva så allerede i ånden verdensrevolusjonens gjennomføring. Folkene var splittet gjennom Moskvas taktikk, deres ^{begreper} ~~problemer~~ var forvirrede, deres vaksomhet overfor Moskvas virkelige planer var bedøvet gjennom de paroler som de marxistiske dekkorganisasjoner drev sitt arbeid under og gjennom de menn som hadde latt seg besnære til å tolke disse paroler for folkene.

Slik gikk det til at nasjonalsosialismen overalt ble lansert som religionens og kirkens fiende. Moskva hadde benyttet den samme taktikk som tidligere.

Den livsanskuelse som hadde kampen mot religionen og kirken på sitt program, fanget kirkens menn inn ved å beskyldte en annen livsanskuelse for å ville religionen og kirken tillivs. Forsåvidt kan en si at den norske kirkes stilling til Nasjonal Samling var ~~tatt~~ før Nasjonal Samling kom til makten i Norge. Den bevegelse her i landet som uavkortet hadde gått inn for å hevde kristendommens grunnverdier, ble ~~derfor~~ på forhånd stemplet som en fiende av kristendommen, av kirken og av enhver religion.

Det har vært folk som har hevdet at kirkens innstilling overfor nasjonalsosialismen i Norge i ett og alt var en religiøs kamp, men en av kirkestridens framste menn, professor Einar Molland, som uvisst av hvilken grunn har foretrukket å fortsette sin kamp fra Sverige, har i en artikkel i en svensk avis ordrett sagt at "kirkekampen er den norske kirkes kamp mot nazismen," altså er en ren ~~moral~~ politisk kamp, en kamp ikke for kirkens rettigheter, til kirkelig forkynnelse, men en kamp for kirkens maktstilling innenfor staten, og i denne kampen har opposisjonsfronten innenfor den norske kirke alliert seg med alle dem som takket være annen tåkelegningsvirksomhet har tatt kampen opp mot den nye tid. Kommunistene ser også her en sjangse til å utnytte videre de resultater de allerede har vunnet når det gjelder forholdet til kirkens folk. Da de allierte og de folk som de representerer, fant Moskvask gudløse og anti-religiøse innstilling som litt av en hindring for det gode samarbeid med Sovjet-Samveldet, så tok det ikke Stalin lang tid å gjenopprette den russiske kirke. Det var fort gjort å oppnevne et geistlig overhode for den ortodokse russiske kirke, lage nye spir på de kirker som var ødelagt under gudløshetsforbundets kamp mot kirkene i Russland, kaste filmapparatene og dansepikene ut av kirkelokalene igjen og sette prekestoler og kordrenger ^{der} istedet. Så utvekslet erkebisp~~en~~ av Canterbury og popen Nicolai hilsningstelegrammer og idyllen var fullkommen, ~~også i~~ Og slik har kommunistene også fulgt eksemplet her heime. Således kan vi i den illegale avis som selv sier at den utgis av sentralkomiteen for det kommunistiske parti, - avisen "Alt for Norge" som samtidig sier seg å være organ for den nasjonale front - i nr. 21/1944 finne en artikkel av ^{en} framtrede^{nde} landsmann, (som det sies, innen kirkefronten hvor det bl.a. heter:

5

"Kirken var straks klar over at den ideologi som NS bygger på og de metoder den anvender, strider diametralt mot den ånd og de idealer som kirken har tatt i arv fra sin herre. Til Jesu Kristi innsats hører nemlig i virkeligheten også bestemte politiske idealer, nettopp de kjente demokratiske idealer: Likhhet - Frihet - rettferdighet - brorskap og fred."

Uten å ta standpunkt til hvordan kirken har håndhevdet disse idealer, fastslår jeg bare at den fremtredende landsmann innen kirkefronten, på samme måte som professor Molland, her fastslår, at kirkens kamp mot Nasjonal Samling i Norge er en politisk kamp, ~~i sitt innerste utspring~~. Nasjonal Samling har ikke ønsket - og har heller ikke til oppgave - å drive religiøs virksomhet. Nasjonal Samling har som oppgave å fremme visse politiske mål innenfor vårt samfund. Nasjonal Samlings Fører har uttrykt dette i en artikkel om Nasjonal Samling og kirken i dagspressen den 8. april 1942 i følgende ord:

"Nasjonal Samlings oppgave er ikke å skape en ny religion eller i det hele tatt å blande seg i de religiøse spørsmål. Når vi taler om å skape en ny livsanskuelse, så mener vi ikke en ny religion, men et nytt politisk samfundssyn, i motsetning til det gamle, liberalisme og marxisme. Den nye stat vi bygger, øns er ikke å gjøre seg til kirke eller å gå kirkens livsinteresser nær. Den ønsker tvert imot å la kirken ha full frihet til å forkynne Guds ord for vårt folk og utføre sitt sosiale arbeid. Enda mindre ønsker vi å blandet oss bort i folks private religiøse anskuelser. Men vi forlanger at biskper og prester ikke går den antikristelige kapitalismens og den antikristelige kommunismens ærend mot det norske folks livsinteresse

Jeg vet ikke om følgende eksempel gir uttrykk for en alminnelig utbredt oppfatning blant de prester som har vært bedøvet av marxismens opium og har funnet sin plass i rekkene hos dem som i åndelig forblindethet og evneløshet står imot Nasjonal Samling i Norge. Men det kunde være fristende i denne forbinnelse å gjengi hva en prest allerede for 3-4 år siden sa da han av den politiske fører i sin heimbygd ble spurt om han ikke var klar over at bolsjevismen representerte gudløsheten, om han ikke var på det rene med kristendomsforfølgelsene i Russland, og at han ved å gå imot nyordningen i Norge iallfall indirekte støttet bolsjevismen hvis syn på religionen og kristendommen var av den art at han selv som prest ikke vilde ha noen framtid om bolsjevismen seiret. "Jo," svarte vedkommende prestemann, "jeg er fullt klar over alt dette, men jeg har allikevel gått ut fra at min holdning idag overfor bolsjevismens

om bolsjevikerne skulde seire." Dermed skulde bolsje-
vikerens åndelige tåkelegningsvirksomhet være lykket til
fullkommenhet. De har gitt dem, som i kraft av sin reli-
giøse innstilling skulde være deres innbitte motstandere, si-
innsprøytning av sin opium at den før omtalte bedøvende
virkning er inntrådt og har gjort den nødvendige nytte for
seg. Men som leksikonet sier: "Det skal stadig større
doser til". Derfor er den russiske kirke igjen pro forma
opprettet selv om gudløshetsforbundet fremdeles eksisterer.
Derfor utveksles hilsenene mellom popen i Moskva og den
engelske kirkes primas. Derfor inntar hovedorganet for
Norges kommunistiske parti artikler om kirkelige spørsmål
skrevet av framtredende landsmenn innen kirkefronten.
Men fremdeles består marxismens program. Ingen kommunister
har enno villet rokke ved Karl Marx' eller Lenins paroler om
religionen, men allikevel, - så dyktig har kommunistene
verden over gjennomført sitt forføreriske arbeid gjennom
sine mange dekk-organisasjoner og agenter, at mange av
kirkens folk er parat til å gå hånd i hånd med dem hvis
første oppgave er å utrydde kirken når de får makten til de
Slik kan det også gå til at Vår Frelses kirke i Oslo høste
1941 ble nektet disponert av en ungdomsorganisasjon fordi
denne ungdomsorganisasjonen var anti-bolsjevisk og på
dette grunnlag forkynte kamp mot Sovjet.

Nasjonal Samling har aldri sett det som sin oppgave
å ta del i kirkestriden i den forstand det gjelder: strid
mellom teologiske retninger, og vi har aldri villet blande
religion inn i vårt politiske arbeid. Men vi har erkjent
at vår bevegelse representerer en ny livsanskuelse og som
sådan kan vi si å måtte bygge på et religiøst betonet
grunnlag. Og her har vi forstått at vi i kristendommen
finner nettopp noen av de verdier som kan tjene til å
bibringe vårt folk denne nyskapningens ånd. Men i kirken
hvis innhold vel skulde være kristendommen og kun det, er
det ikke til å komme fra at det idag i enkelte kretser
heksker en viss åndelig og religiøs formørkning som er
skapt av kommunistene og bevisst utnyttet av dem.

"Religion er opium for folket", sa Lenin. Hans disipler
har brukt denne læresetning. Ulven har tatt fåreklær på
og har sprøytet sin bedøvende gift innenfor sine verste
motstanderes rekke slik at de har tatt ulvens parti.

Hvis ikke kirken frigjør seg fra bedøvelsen, vil den ikke
kunde fremme kristendommens oppgaver og den nye verden vil
ikke kunde bruke den. I så måte er vi enig med den fram-
tredende landsmann innen kirkefronten når han tilslutt i
sin artikkel i den nevnte kommunistiske avis sier:

"I det hele tatt må kirken komme til å se ander-
ledes på mange ting enn før krigen. Da vil den
også møte større forståelse enn før for sin kamp